

OTTOBRE: GIORNATE INTERCULTURALI

Venerdì 26 Ottobre 2012 ore 17,00

THE LETTERARIO

Lettura di poesie in lingua originale
da parte di donne migranti

POESIA DELL'UNGHERIA

Autore : **Attila József**

KÉSEI SIRATÓ

Harminchat fokos lázban égek mindig
s te nem ápolasz, anyám.
Mint lenge, könnyü lány, ha odaintik,
kinyújtóztál a halál oldalán.
Lágy őszi tájból és sok kedves nőből
próbállak összeállítani téged;
de nem futja, már látom, az időből,
a tömény tűz eléget.
Utoljára Szabadszállásra mentem,
a hadak vége volt
s ez összekuszálódott Budapesten
kenyér nélkül, üresen állt a bolt.
A vonatetön hasaltam keresztben,
hoztam krumplit; a zsákban köles volt már;
neked, én konok, csirkét is szereztem
s te már sehalse voltál.
Tőlem elvetted, kukacoknak adtad
édes emléőd s magad.
Vigasztaltad fiad és piringattad
s lám, család, hazug volt kedves szavad.
Levesem hütötted, fujtad, kavartad,
mondtad: Egyél, nekem nőssz nagyra, szentem!
Most zsiros nyirkot kóstol üres ajkad -
félrevezettél engem.
Ettelek volna meg!... Te vacsorádat
hoztad el - kértem én?
Mért görbitetted mosásnak a hátad?
Hogy egyenged egy láda fenekén?
Lásd, örülnék, ha megvernél még egyszer!
Boldoggá tenne most, mert visszavágnék:
haszontalan vagy! nem-lenni igyekszel
s mindent elrontsz, te árnyék!
Nagyobb szélhámos vagy, mint bármelyik nő,
ki csal és hiteget!
Suttyomban elhagytd szerelmeidből
jajongva szült, eleven hitedet.
Cigány vagy! Amit adtál hizelegve,
mind visszaoptad az utolsó órán!
A gyerekek kél káromkodni kedve -
nem hallod, mama? Szólj rám!
Világosodik lassacsokán az elmém,
a legenda oda.
A gyermek, aki csügg anyja szerelmén,
észreveszi, hogy milyen ostoba.
Kit anya szült, az mind csalódik végül,
vagy így, vagy úgy, hogy maga próbál csálni.
Ha küzd, hát abba, ha pedig kibékül,
ebbe fog belehalni.

Lettura: Brigitta Fonalka

Lettrice: Erika Solinas

PIANTO TARDIVO

Trentasei gradi di febbre da sempre
e tu non mi curi, madre.
Come una ragazza leggera, facile a un richiamo
ti sei stesa al fianco della morte.
A un dolce paesaggio, a tante donne gentili
provo a metterti insieme;
ma avverto di non essere più in tempo,
ardo del cumulo di fuoco.
L'ultima volta ero andato a Szabadszállás,
verso la fine della guerra
e tutto si è confuso a Budapest
dove il negozio era vuoto, senza pane.
Stavo di traverso sul tetto del treno
portavo patate, nel sacco c'era anche del miglio,
per te, ostinato, avevo procurato anche un pollo
ma tu non eri in nessun luogo.
A me hai tolto per donarlo ai vermi
il dolce seno e te stessa.
Consolavi, accarezzavi il figlio
ecco che false e bugiarde suonavano le tue care parole.
Mi raffreddavi la minestra, ci soffiavi sopra, la rimescolavi
dicevi: Mangia, diventerai grande per me, mio santo!
Adesso la tua bocca vuota assapora una umidità grassa.
Mi hai ingannato.
Magari t'avessi mangiato io...Mi portavi
la tua cena - te l'ho mai chiesta?
Perché hai curvato ai panni la tua schiena?
Per raddrizzarla al fondo di una cassa?
Vedi, gioirei se tu me le dessi ancora una volta;
ne sarei felice, potrei ridartele:
eccoti inutile, cerchi di non essere
e guasti tutto, tu ombra!
Più truffaldina di qualunque donna
che tradisce e spergiuira!
Di soppiatto hai abbandonato
ciò che è nato con dolore dal tuo amore, il tuo vivo credo.
Sei una zingara! Davi con lusinga
e rubavi tutto all'ultimo!
Il bambino ha voglia di bestemmie-
non senti, mamma? sgridami!
Piano piano la mente si fa chiara,
la leggenda ha fine.
Il bimbo che dipende dall'amore materno
si avvede quanto è testardo.
Chi da madre è generato, finisce deluso,
o così o cosà, pure lui prova a ingannare.
Che sia lotta o rappacificazione
lo faranno morire.